23/09/2020

Αγία Ραΐς – Η δωδεκάχρονη παιδομάρτυς

/ Βίοι Αγίων

Μικρός ο βίος της, μικρή ή ηλικία της, αλλά μεγάλος ο άθλος και η δόξα της ανήλικης Αγίας Ραΐδος, πού θυσιάστηκε για την αγάπη του Χρίστου στα δώδεκα της χρόνια! Άλλα κορίτσια στην ηλικία της παίζουν με τα παιχνίδια τους και τις κούκλες ή ονειρεύονται το κοσμικό τους μέλλον και τις χαρές του μάταιου κόσμου. Αντίθετα, η μικρή Ραΐδα τα είχε απαρνηθεί όλα από μικρή και δεν αγαπούσε και δεν σκεφτόταν τίποτε άλλο από τον Κύριο Ιησού Χριστό, τον Δημιουργό και Σωτήρα του σύμπαντος και τον πιο μεγάλο, τον πιο αληθινό και ασύγκριτο φίλο και προστάτη των παιδιών. Κι όπως αναφέρει ό Συναξαριστής στα «Μηναία» (μήνας Σεπτέμδριος ΚΓ'): «Ποθούσα κάλλος ή Ραΐς Θεού βλέπειν σαρκός το κάλλος έκδίδωσι τω ξίφει».

Και σε σημερινή απόδοσι: «Η Ραΐς ποθώντας να δη την ομορφιά του Θεού θυσίασε με το ξίφος την ομορφιά της σάρκας».

Γράφει, λοιπόν, το Συναξάρι της θαυματουργής Αγίας ότι γεννήθηκε στην πόλι Τάμμαν της Αιγύπτου και υπολογίζεται ότι γεννήθηκε στο τέλος περίπου του τρίτου αιώνος.

Ήταν κόρη ενός Χριστιανού ιερέως, -πού τον έλεγαν Πέτρο και είχε φροντίσει από

νωρίς να της δώση χριστιανική ανατροφή και να της έμπνευση απεριόριστη πίστη και αγάπη για τον Χριστό. Μέρα και νύχτα ή μικρή Ραΐδα βρισκόταν μαζί με τον πατέρα της και ζούσε από κοντά την λατρευτική ζωή της Εκκλησίας,

Κι όταν εξέφρασε την επιθυμία της να γίνη μοναχή, ο ιερεύς πατέρας της δέχτηκε μετά χαράς, παραδίδοντάς την στο γυναικείο μοναστήρι της Τάμμαν. Εκεί φόρεσε το σχήμα της δόκιμης μοναχής, μέχρι να φθάση στην νόμιμη ηλικία.

Μια μέρα, που πήγαινε μαζί με τις άλλες μοναχές στην πηγή για να κουβαλήση νερό, είδε ένα πλήθος από μοναχούς, μοναχές, κληρικούς και λαϊκούς, πού τους είχε συλλάβει ό σκληρός ηγεμόνας της περιοχής Λουκιανός.

«Όταν έμαθε ότι τους είχαν δέσει γιατί ήταν Χριστιανοί και θα τους θανάτωναν, εάν δεν αρνιόνταν την πίστη τους, έτρεξε σαν μικρό ελαφάκι για να ενωθή μαζί τους και να ομολογήση τον Χριστόν Κύριον και Θεόν και Σωτήρα του κόσμου.

Ο κομενταρίσιος (δεσμοφύλακας) την λυπήθηκε, καθώς την είδε τόσο μικρή, με το μαύρο ράσο της και την σταμάτησε με καλό τρόπο:

— Πού πας κοριτσάκι μου, εσύ με τους άλλους; Αυτούς θα τους σκοτώσουν αν επιμείνουν στην θρησκεία τους.Εσύ όμως γιατί να πεθάνης πριν από την ώρα σου; Κι οϋτε κανένας σε βιάζει να κάνης κάτι τέτοιο. Είσαι μικρή ακόμα και δεν ξέρεις τι κάνεις…

— **Ξέρω τι πιστεύω και τι κάνω, κομενταρίσιε**, είπε θαρρετά ή μικρή Ραΐς. **Κι ούτε με νοιάζει πότε θα πεθάνω, τώρα ή αργότερα. Είμαι Χριστιανή και θέλω να ομολογήσω και να διακηρύξω την πίστη μου!**

— Ξανασκέψου το, την συμβούλεψε ό δεσμοφύλακας. Είσαι τόσο μικρούλα. Κρίμα να χαθείς από τώρα, πριν γνωρίσης την ζωή και τον κόσμο.

— Για μένα δεν υπάρχει τίποτα πιο σπουδαίο από τον Χριστό και οποίος θυσιάζεται για τον Κύριο δεν πεθαίνει ποτέ του. Κατάλαβες; Μη στενοχωριέσαι λοιπόν για μένα και πες μου που είναι ό ηγεμόνας;

Της έδειξαν την αμαξά του κι’ εκείνη χωρίς δισταγμό πλησίασε και είπε στον σκληρό Λουκιανό:

— «Άρχοντα Λουκιανέ, είμαι Χριστιανή κι’ έτοιμη αν χρειασθή να πεθάνω για τον Χριστό και Θεό μου, πού τον αγαπώ και τον λατρεύω πάνω από όλα και από την ίδια την ζωή!

— Μπα, μπα και τους δικούς μας θεούς δεν τους προσκυνάς, λοιπόν μικρή μου;

— Ούτε τους προσκυνώ, ούτε τους θεωρώ θεούς, αλλά ψεύτικα είδωλα και τους περιφρονώ με όλη την καρδιά μου!

Ό Λουκιανός κάγχασε και μίλησε με ασέβεια για την πίστη των Χριστιανών. Η Ραΐς, αντί να του απάντηση με λόγια, έκανε ένα βήμα πιο κοντά στον ηγεμόνα και τον έφτυσε στο πρόσωπο.

Εκείνος ξαφνιάστηκε στην αρχή με το τόλμημα της Ραΐδος και υστέρα ούρλιαξε από τον θυμό του, για την απάντηση, πού πήρε στις βλασφημίες του κατά του αληθινού Θεού.

— Βασανίστε την! Σκοτώστε την! Κομματιαστέ την!

η μικρή Αγία όταν άκουσε τις φωνές του ηγεμόνα δεν ταράχτηκε ούτε φοβήθηκε. Η καρδιά της χαιρόταν, πού θα υπέφερε για τον Κύριο, όπως κι' Εκείνος είχε υποφέρει πάνω στον σταυρό για την σωτηρία των ανθρώπων.

Χαιρόταν, γιατί έφτυσε έναν εχθρό του Χρίστου, όπως κι Εκείνος είχε δεχθή «εμπτυσμούς» από τους βασανιστές του πριν σταυρωθή.

Κι ακόμα έχαιρε, γιατί ό θάνατος της θα την έφερνε ολοκάθαρη και πιο γρήγορα μπροστά στον θρόνο του Θεού και θα μπορούσε να δη τις ομορφιές και τα μεγαλεία της Βασιλείας των Ουρανών.

Οι δήμιοι άρπαξαν την μικρή Ραΐδα και κατά διαταγήν του Λουκιανού, την βασάνισαν πολύ, πριν την αποκεφαλίσουν με ξίφος.

«Ποθούσα κάλλος ή Ραΐς Θεοϋ βλέπειν...»,

«Έτσι μόλις έπεσε στην γη το κομμένο κεφάλι της Αγίας ή ψυχή της πέταξε ψηλά στα ουράνια και τότε ο πόθος της να δη την ομορφιά του Θεού — μακάρι όλοι να την δούμε μια μέρα — έγινε πραγματικότης.

Πηγή: βιβλίο: «Π.Μ.Σωτήρχος-Παιδομάρτυρες»